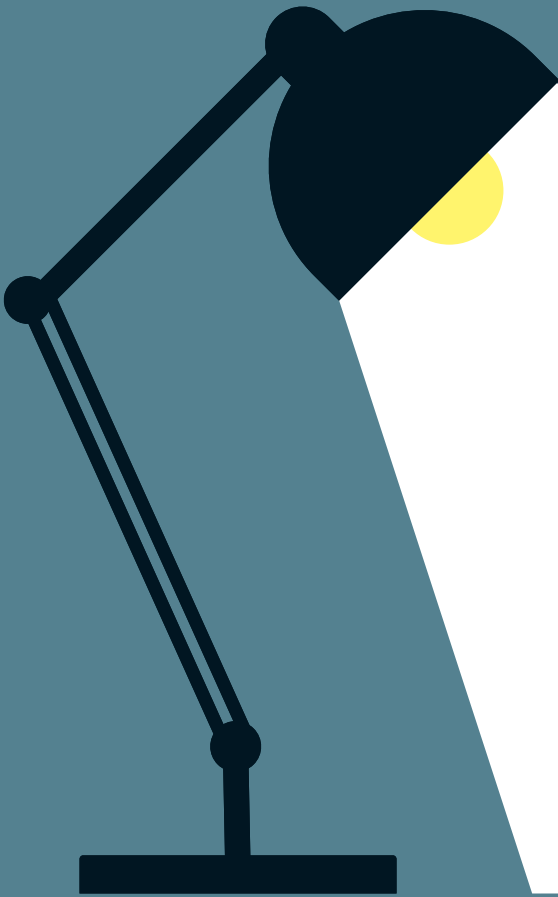

biblioteca
Flanagan

Flanagan flashback

Andreu Martín
Jaume Ribera

fanbooks

ANDREU MARTÍN
JAUME RIBERA

FLANAGAN
FLASHBACK

Fanbooks

© Andreu Martín i Jaume Ribera, 2009
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2022
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat
fanbooks@grup62.com

Aquest llibre es va publicar per primera vegada
a Columna Edicions l'any 2009.

Primera edició en aquest segell: octubre del 2022
ISBN: 978-84-19150-12-7
Dipòsit legal: B. 14.157-2022
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1

És el passat, que torna

—Te'n recordes, de la Clara Longo? —va preguntar el Xarxe.

Fins aquell moment, el matí havia anat la mar de bé. Era dimarts, a principis de setembre, ja quedaven pocs dies de vacances i d'alguna manera ho estàvem celebrant amb un vermut a la terrassa d'un club de tennis creat, pensat i freqüentat per *pijos* amb denominació d'origen. Entre ells, la meva nòvia, la Nines, que era qui m'hi havia facilitat l'accés perquè pogués dur a terme una investigació d'aquelles que combinen el plaer i el treball. En realitat, no m'havia calgut ni aixecar-me de la cadira per aconseguir fotos de la persona investigada, la Gemma Obiols, que estava jugant a tennis a la pista número sis, literalment a sota dels nostres peus.

Hi ha detectius que opinen que la importància d'un cas és determinada per la importància del client: segons aquesta regla, el de la Gemma Obiols era un afer de tres un ral.

Una setmana abans, dos dies després que comencesin les classes dels petits, se m'havien presentat al soterrani del bar, on tinc el meu despatx entre piles de caixes de cervesa i mals endreços, els membres d'una colla de marrecs d'uns deu anys que es fan dir Operation Destruction. Amb aquella mena d'uniforme de camuflatge que els caracteritza: cares brutes, pèls de punta i samarretes d'estiu

empolsegades, tacades i decorades amb frases ofensives de l'estil «Tot em fa fàstic», «Em sembla que vomitaré», «Soc el putu amo» i similars.

—Hola, Flanagan.

—Com et va la feina?

—Que estàs investigant alguna cosa?

Una altra característica d'aquesta colla és que acostumen a parlar tots alhora, sense respectar cap mena de torn. I mentre parlaven, es dedicaven a regirar i desendreçar-me el despatx. Uns em remenaven les fotos i els paperets amb anotacions que tinc penjats en una planxa de suro, un altre obria calaixos mentre preguntava on tenia la pistola, un altre es va apropiat de l'ordinador i estava escrivint la frase «Noies pocazoltes ieugeres de rova» a Google, un altre havia despenjat el telèfon amb la intenció d'escoltar els missatges que m'haguessin pogut deixar i dos més intentaven obrir la meua caixa forta nova estirant de la maneta.

—A veure, ja n'hi ha prou! —vaig haver d'imposar-me—. Quiets o deixo anar el gos!

L'esment del gos va tenir la virtut de paraitzar-los.

—Tens un gos?

—Uau!

—És d'aquells que surten als diaris perquè assassinen persones?

—No, no tinc cap gos. Però si no us comporteu, em convertiré en llop i us atacaré, entesos? —Feien que sí amb el cap—. Doncs, au va, què voleu?

—Tenim un problema.

—Ens has d'ajudar!

—Explica-l'hi, Jimmy!

Van callar tots per deixar parlar el seu portaveu, el que

es feia dir Jimmy. Era un pèl-roig escabellat amb celles de dimoni i la cara coberta de pigues, que tant podien ser pigues com brutícia.

—Aquest curs ens ha tocat la Gemma Obiols de profe —va dir, en el mateix to que podria haver fet servir per dir: «Patim un atac col·lectiu de morenes i fa una setmana que no podem seure».

—Un moment —vaig dir—. Tu et dius Jimmy? —Havia vist cartells penjats per les parets del barri: «Jimmy Tro. Datactiu pribat. Preus econòmics!», il·lustrats amb el dibuix d'un ganivet que gotejava sang.

—Jimmy Tro, sí —va dir molt orgullós—. T'agrada? És molt millor que Flanagan: fa detectiu, fa soroll, fa tempesta, fa tronera. Oi que mola? —Mentre els seus amics movien el cap a l'uníson per confirmar que, efectivament, mola molt, el Jimmy va afegir—: Jo també soc detectiu, però ara mateix no em puc encarregar d'aquest cas, perquè tinc molta feina per passar al nivell deu d'un videojoc.

—Bé. I què passa amb la senyoreta Obiols? La conec. És supermaca.

Em van mirar malament. Una mica com si algú hagués començat a dir blasfèmies en un conclave de cardenals.

—Ha, ha, maca! —El Jimmy Tro va expressar el sentir general amb una rialla diabòlica—. A mi ja em va castigar el primer dia. Total, per posar-li uns cucs a l'entrepà de l'esmorzar. Tu saps que els cucs porten proteïnes? Saps que a la Xina la gent se'ls menja, i són caríssims? Bé, doncs la bruixa de la Gemma em va deixar sense pati!

Va seguir un murmuri d'aprovació, acompanyat d'un seguit de referències simultànies a altres injustícies flagrants, configurant tot un memorial de greuges.

—A més a més, si no fas bé els controls, et posa males notes —va afegir el Jimmy—. I això no pot ser, perquè després els nostres pares ens maltracten. I els maltractaments estan prohibits.

—Que us maltracten, dius?

—Sí!

Un altre cop, es va desfermar un batibull d'opinions:

—Ens castiguen sense tele!

—Ens amaguen les videoconsoles!

—Ens fan llegir llibres!

—D'acord, d'acord. I què penseu fer?

El Jimmy es va treure un paper rebregat de la butxaca, va fer el que va poder per arrencar-ne una bola de xiclet mastegat que se li havia enganxat i me'l va passar. Jo el vaig agafar amb dos dits mentre m'apuntava a l'agenda mental que després m'havia de rentar les mans amb algun producte ultrafort. En una banda del foli, s'hi llegia, escrit a mà: «Si no bols que a layuntament sabiguen axo, mes val que aprobis tots els teus alumnas». A l'anvers, s'hi veia la foto d'un cotxe, un Hyundai petit, aparcad al costat d'un senyal d'aparcament reservat per a minusvàlids. No calia haver vist ni un sol capítol de CSI per adonar-se que el senyal havia estat afegit a la foto original, de la manera més barroera possible, amb l'ajut de Photoshop.

—Li vau enviar això anònimament i no va fer efecte —vaig endevinar.

—Exacte. Ho va dur a la classe i ens va castigar a tots. És una *sucidòpata* perillosa!

—Es diu *saciòpata*! —el va corregir un dels seus còmplices.

—No, *sopòpata*!

—*Sacòpata!*

—Prou!! —vaig xisclar.

Van callar tots i el Jimmy va continuar, com si res:

—Però vaig seguir investigant. I ara sabem una cosa molt lletja d'ella.

—Una cosa molt lletja? —vaig repetir, dominat per l'aprensió.

Es miraven, somreien fent que sí amb el cap i aixecant el dit polze amb el puny tancat, esperant que el seu líder ensenyés la carta guanyadora.

—Sí —va anunciar amb solemnitat el Jimmy Tro—: la senyoreta Obiols té dos nòvios.

Em va faltar poc per posar-me a riure. No és que pensés que totes les parelles són fidels, és clar que no, però és que jo coneixia una mica la Gemma i, encara més, el Blai, el seu nòvio, el fill de l'Encarna i el Joan de la parada de peix del mercat, i no m'entrava al cap que la Gemma li fes el salt.

—Surt amb un senyor que la ve a recollir amb un BMW descapotable al carrer del darrere de l'estació de metro.

—Au, va —vaig dir—. D'on ho heu tret, això? En teniu alguna prova? Fotos?

—No duia la càmera —va dir el Jimmy—. Però ho vaig veure. I hi va pujar de pressa, com si s'amagués. Volem que tu aconseguixis proves. Tu —va assenyalar un dels seus companys—: dona-li l'avançament.

El còmplice es va posar la mà a la butxaca, va treure un bitllet rebregat de cinc euros i el va deixar sobre la taula. Si el paper d'abans havia estat en contacte amb un xiclet, el bitllet havia compartit espai vital amb un mocador el propietari del qual patia problemes de rinitis crònica.

Em vaig quedar contemplant el bitllet, incrèdul i ofès, i quan vaig aixecar el cap, els nois d'Operation Destruction ja fugien, com un estol d'ocells esverats. El Jimmy es va aturar a les escales i encara va dir:

—Passarem la setmana que ve a recollir l'informe i les proves!

—Ei! Un moment...! —vaig exclamar.

Tard.

Bé, no tenia cap mena d'intenció de col·laborar en el seu projecte de xantatge, és clar, però m'havien encuriat una mica. I, d'altra banda, em moria de ganes de tenir una excusa per seguir algú motoritzat. Perquè volia estrenar la meva moto.

No us he parlat de la meva moto? Ja trigava, perquè últimament n'hi parlo a tothom i a tothora, tant si ve al cas com si no: «Has vist el partit de futbol per la tele?», em pregunten, i jo contesto: «No, però sí que he vist la carrera de motos GP. Ah, per cert, t'he dit que m'he comprat una moto?». Una Honda CBR de 125 cc, de segona mà, sí, però en bon estat, i molt útil per tenir una mica d'independència i per fer seguiments de sospitosos motoritzats. S'havia acabat allò tan poc professional de pujar a un taxi i dir al conductor «Segueixi aquell cotxe!», i adonar-te aleshores que no portes calés per pagar el trajecte; o enfrontar-te a una rialla del taxista: «Tu has vist massa pel·lícules, nano». M'havia comprat la moto després que el pare em digués «Ni parlar-ne! No et penso comprar cap moto! Si vols una moto, te la compres tu!», amb els meus diners i uns quants més que em va deixar la Nines.

Així que, per provar la utilitat de la moto, vaig seguir un parell de vegades la Gemma quan sortia de casa amb el seu modest Hyundai de butxaca. El primer cop vaig

esbrinar a quin híper comprava i a quina perruqueria es tallava els cabells; el segon, la Gemma va aparcar el cotxe al darrere de l'estació de metro, i es va quedar esperant.

Esperant a dins del cotxe, en aquell carreró, per on gairebé no passava ningú, un carreró ideal per a cites discretes i secretes, fins que va arribar un BMW descapotable de dues places conduït per un paio elegant d'uns trenta anys, esprimatxat i ros, no exactament lleig, amb un nas prominent d'aquells que diuen que donen caràcter i personalitat. Anava vestit tot de blanc i blau, estil mariner *pijo*, com si estigués a punt d'embarcar-se en un iot. La Gemma va baixar del seu cotxe, es va ficar al descapotable després d'un intercanvi de petonets a les galtes i van arrencar.

Òspita.

Seguir un BMW descapotable semblava que fins i tot donava més categoria a la meva moto. I el seguiment em va allunyar dels carrers atrotinats del barri i em va dur directament a la part alta de Barcelona, lluent i endreçada, poblada per gent de disseny i farcida de botigues cares i altres establiments distingits, com ara clubs de tennis pensats, creats i freqüentats per *pijos* amb denominació d'origen.

I aquí estava ara, dos dies després, amb la Nines i el Xarxe, prenent un vermut, fent fotografies a la parella de tennistes, que es feien petonets i es deien ximpleries a l'orella cada cop que havien de canviar de camp. Sovint ell es veia obligat a agafar-la per darrere, ben enganxats, per ensenyar-li a dibuixar correctament el moviment del revés.

Jo estava estranyat pel comportament de la Gemma i ho lamentava pel seu nòvio, el Blai, que era amic meu;

però vaig decidir no ficar-m'hi i no dir ni una paraula als nois d'Operation Destruction ni a ningú. No permetria que res em privés del plaer de la companyia dels meus amics, el vermut, les olives, les vacances i el solet del migdia.

L'únic entrebanc fins al moment havia estat la insistència de la Nines a celebrar el meu imminent divuitè aniversari amb un viatge a París.

—Ni parlar-ne, no tinc calés —li havia dit jo.

—Però és que serà el meu regal d'aniversari! No es fan divuit anys cada dia!

—Uau —va fer el Xarxe—. A París de gorra! Que bé que t'ho muntés, Flanagan! I amb la *titi* més guapa de Pijolàndia! Tu sí que vius bé! Igual que la *pava* aquesta de la Gemma, mira quin paio s'ha buscat, segur que ell també la duu a París!

Tant la Nines com jo havíem desenvolupat l'habilitat de deixar sortir per una orella els comentaris del Xarxe que ens entraven per l'altra. D'una altra manera, paràriem bojos.

—Que no, Nines —vaig dir a la meva nòvia—. Ja vas posar els diners que em faltaven per a la moto.

—Però vas dir que només els acceptaves com a préstec! O sigui, que encara no t'he regalat res.

—Em regales els interessos. Si me'ls hagués deixat un banc, em cobraria interessos.

La Nines em va agafar la mà per sobre la taula i em va mirar amb aquells ulls del color de tabac ros que em provocaven síndrome d'abstinència quan passava unes hores sense veure'ls.

—Aquests diners me'ls va donar la meva àvia el Nadal passat. Em va dir: «Gasta-te'ls en alguna cosa que et

faci feliç». I a mi no em faria feliç anar a París tota sola. Hi vull anar amb tu.

—I la teva àvia és a l'hospital, a punt d'anar-se'n a l'altre barri, oi? —va intervenir un altre cop el Xarxe, amb la subtileza que l'ha fet famós—. És pràcticament la voluntat d'un mort, Flanagan, no t'hi pots negar! Podríeu ser víctimes d'un malefici!

—Sisplau, Xarxe —va dir la Nines, ara sí, una mica enfadada—. L'àvia ja se n'ha sortit i està millorant. Ja torna a ser a casa seva.

—Ah, perdona. Tens raó. Aleshores, tècnicament no ho podem considerar un malefici, oi?

A la Nines se li va escapar un somriure. Hi ha gent, i el Xarxe n'és un exemple, a qui se li passen per alt coses que als altres ens costarien una esbroncada. Simplement perquè «bé, *fulano* és així, ja sabem com és», i això els dona llicència per a qualsevol excés.

Vam reprendre la discussió i jo continuava negant-me a les pretensions de la Nines. No hi feien res els seus arguments: vols barats, uns amics dels seus pares que ens deixarien un apartament, ofertes escandaloses d'agències de viatge fora de temporada. Res. M'aclaparava una mena de terror supersticiós, pensant que si m'acostumava a acceptar diners d'ella, ja no em podria aturar, i que això s'acabaria interposant entre nosaltres. Era això: més per por de perdre-la que per vergonya.

Si més no, la Nines no s'ho prenia malament. Insistia, però no s'enfadava.

Tot anava bé.

I aleshores, sense que vingués al cas, el Xarxe es va despenjar i va preguntar:

—Te'n recordes, de la Clara Longo, Flanagan?

Era el passat, que tornava.

No sé com vaig reaccionar, no me'n recordo; però sí que recordo el reflex de la meva reacció emmirallat als ulls de la Nines. Aquella espurna com d'alarma, de «què passa, per què posa aquesta cara». Precisament, durant les últimes setmanes, a iniciativa d'ella, havíem estat parlant dels nostres respectius ex. I he de dir que, entre les històries que formaven la meva biografia sentimental, la de la Clara era la que li havia ofert en versió més reduïda i expurgada. «Bé, la primera noia amb qui vaig sortir, si podem dir-ho així, era una *heavy* del col·le, però no va durar res, quatre dies, de seguida se'n va anar del barri». Tot un rècord en l'ús de l'el·lipsi narrativa.

El Xarxe insistia:

—Ha, ha. Quina cara has posat! Ja t'ho ha explicat, Nines? —La Nines assentia amb poca convicció—. Va ser el seu primer amor. I llavors va descobrir que el seu pare, a qui deien el Lejía, era traficant de droga i gràcies a ell el van engarjolar. I és clar, ella el va deixar.

Jo no sabia què fer per aturar el meu amic. Assenyalar el cel i dir «Ei, mireu! És un ocell? És un avió? És Superman!». Fer veure que m'ennuegava amb el pinyol d'una oliva? El Xarxe continuava, convençudíssim que m'estava fent guanyar punts davant la Nines.

—Si alguna vegada et diuen que el Flanagan no és un paio sensible, Nines, fixa't en el que ara et diré: ella el va deixar, sí, però el Flanagan es va passar mig any esperant-la cada dia, sí, mentre escoltava una cançoneta romàntica que una vegada havien ballat junts. T'ho imagines?

La Nines em mirava encuriosida mentre s'ho imaginava.

—De debò? —va dir. Suposo que es preguntava per què li devia haver ofert una versió tan resumida d'aquesta història—. I quina cançó era?

—No me'n recordo —vaig mentir, sentint-me violent i ridícul.

—És clar que te'n recordes —em va renyar la Nines—. Una cosa així no s'oblida mai.

—*Without You* —vaig confessar, mirant a una altra banda.

—*Can't live, if living is without you* —va citar ella, amb el seu anglès perfeccionat a Baltimore.

—No, no era aquesta. Era una altra, més dolenta, amb el mateix títol.

El Xarxe, sense permetre'ns més digressions musicals, va continuar:

—Exacte! No podia viure sense ella! En aquella època anava arrossegant els peus i mirant les parets, i sovint parlava tot sol com si tingués un amic imaginari i, al col·le, quan el profe li feia alguna pregunta, contestava coses com ara «ah?» o «eh?», i a vegades també deia «oh!». Ens vam fer un bon tip de riure. Dèiem: «Ei, Flanagan!», i ell: «Eh?», i ens pixàvem de riure. Bé, és que aleshores jo encara no era el seu amic. Oi que no t'ho pensaves, que era tan sensible?

—No, no m'ho pensava —va dir la Nines, mirant-me d'una manera que em va semblar massa insistent. El seu somriure, tot d'una, es va fer insegur—: Ho devies passar molt malament. El primer amor... el primer amor sempre és especial, no?

—Ja està bé, Xarxe —vaig aconseguir reaccionar—. Llavors tenia catorze anys. I, a més, no sé a què ve ara aquesta història.

—Ah, no sé. Com que parlaves de la Clara...

—Has sigut tu!

—Ah sí! És veritat. Te'n recordes de la Clara, Flanagan?

—Tornem-hi!

—Oh, perdona. Doncs el que et volia dir. Que l'han detinguda, que està a la trena.

—Què??? —Així, amb tres interrogants.

—El que sents, Flanagan. M'ho va explicar ahir el Lluís de cal Lluïset. Es veu que estava al barri de Sants i algú li va pispar la cartera. Va anar a posar denúncia a la comisaria més propera i allà va i veu la Clara Longo, que l'entraven emmanillada a un despatx per prendre-li declaració! Fixa't tu, trobar-se-la emmanillada després de tant temps de no saber-ne res! Diu que havia canviat en aquests anys, és clar, però que està segur que era ella. Que estava bonota i potent, eh? —Inevitablement, va derivar cap al seu tema predilecte—: Uau, quina paia, la Clara! Tallava el bacallà, a l'insti! Amb aquelles cames, i aquelles samarretes amb llamps i trons i calaveres, i aquelles dues coses del davant. Mare meva! Jo no m'hi vaig poder acostar mai, però tu vas estar de sort, eh, Flanagan? T'hi vas acostar molt, cabronet!

Ni les mirades més incendiàries no aconseguien aturar-lo. Ningú no pot aturar el Xarxe quan està inspirat.

—Quan va ser, això? —el vaig tallar.

—Ahir, ja t'ho he dit.

—No, vull dir que quan va perdre la cartera el Lluís.

—Fa un parell de setmanes.

—I per què estava detinguda la Clara?

—Ah, ni idea.

—Potser hauries de mirar què ha passat —va dir la Nines, després d'un instant de dubte.

—Per què? —vaig dir amb un posat de desinterès més fals que un polític prometent una vida millor per a tothom—. Fa quatre anys que no la veig.

No va insistir. I el Xarxe va trobar de seguida un altre tema de conversa («Mira, mira aquella senyora d'allà, que bé que li han operat les mamelles!») i fins que va ser l'hora de marxar vaig fer esforços per seguir totes les converses i posar cara d'«aquí no passa res», però no m'ho podia treure del cap. La Clara. La imatge d'una Clara emmanillada.

Ens vam acomiadar a la porta del club. La Nines em va preguntar si volia dinar amb ella i jo li vaig dir que no, que havia d'ajudar a servir taules al bar del meu pare.

Quan vaig arribar a casa, en comptes de fer feliç el pare i servir taules, em vaig esmunyir al soterrani on tinc el despatx.

Primer de tot vaig treure la targeta de la càmera, on hi havia les fotos de la Gemma i el seu tennista *pijo* i la vaig guardar a la caixa forta. Sí, ara tinc una caixa forta de debò: me la va regalar un veí propietari d'una botiga de roba quan va tancar el negoci. És petitona i està una mica malmesa, però té dial i tot, aquella rodeta que fa crec-crec-crec, com a les pel·lícules, i combinació numèrica que, per suggeriment de la Nines, és la data del meu pròxim divuitè aniversari. Només ella i jo la podem obrir i aquest secret compartit ens semblava romàntic en extrem.

Mentre guardava la targeta de memòria de la càmera, em preguntava per què havia fet aquelles fotografies, i vaig arribar a la conclusió que la raó era la mateixa per la qual havia seguit la Gemma amb moto: o sigui, per tenir alguna cosa que realment hagués de ser guardada a la

caixa forta, fora de l'abast de mirades indiscretes. Si no, no s'explicava.

Immediatament després, em vaig abocar a l'ordinador i em vaig connectar a Internet.

Clara Longo Pella. Recerca a «Notícies».

Res.

Recerca al web. Res.

—Puges a ajudar, *Juanitu*? Que estem desbordats! —treia el cap de tant en tant el pare.

—Un moment, ara tinc feina.

—Sí que en tens, al bar, ajudant-me!

—Però si ja et vaig ajudar ahir!

—Ah, i el senyor es va herniar i ara necessita una setmana de vacances?

—Òspita, papa...

—Cinc minuts i et vull a dalt!

—D'acord —resignat a la injustícia i a l'arbitrarietat.

Vaig buscar «Longo» i me'n van sortir massa.

Com que Internet no m'ajudava, vaig anar al pilot d'exemplars endarrerits del diari que el pare posa a disposició dels clients. El Xarxe havia dit que feia unes dues setmanes de la detenció de la Clara. Vaig seleccionar els exemplars corresponents al període comprès entre el 20 i el 30 d'agost.

Per poc m'ho salto. Estava amagat en un d'aquests racons petits, gairebé invisibles, que els periodistes dediquen a les notícies de poca importància. La informació era gairebé telegràfica.

La policia havia procedit a la detenció d'una banda de peristes que feia servir un basar de Tot a un euro com a tapadora. Havien estat detinguts el propietari, Simón Bericart, i la menor C. L. P., de disset anys.

Em faltava l'aire.

Vaig buscar directament «Bericart, Simón», a les pàgines blanques de la guia telefònica. N'hi havia un a Sants. Hi constava l'adreça i el número de telèfon.

I, sense saber com, em vaig trobar amb el supletori del telèfon a les mans.

Un moment, Flanagan. Què estàs fent?

Vaig marcar el número perquè em vaig pensar que, si no ho feia, hi estaria donant voltes tot el dia, tota la setmana, tot el mes, tota la vida. A més a més, si aquell Simón Bericart i la Clara estaven empresonats, probablement no em contestaria ningú. La perspectiva de perdre miserablement el temps trucant a una casa buida em va animar a decidir-me.

Vaig marcar els nou números al telèfon fix, amb una petita pausa entre cadascun, aclaparat per la temptació de penjar.

—Digui?

La veu venia directament del passat. Era la mateixa veu que m'havia xiuxiuejat a l'orella, la mateixa veu que un dia havia rigut amb mi i un altre m'havia insultat, la veu que un dia de tempesta, en tots els sentits de la paraula, em va contestar «Adeu, Flanagan», quan jo li acabava de dir que l'estimava. La veu que durant molt temps havia imaginat somiant despert que tornava per dir-me «Soc aquí, Flanagan. He tornat».

«Digui?», la veu de la Clara, i vaig caure en una mena d'estat catatònic, i els reflexos se'm van disparar i vaig penjar, en un dels atacs de covardia més miserables de la meva vida.

«Òspita, òspita, òspita», pensava.

Vaig prendre aire.

I, tot d'una, vaig fer un bot, perquè el telèfon va sonar. Vaig despenjar, i la Clara va parlar sense donar-me temps a dir res:

—No em tornis a trucar mai més, Flanagan. Entesos?

I el «piiiii» que indicava que havia penjat sense esperar la meva resposta.